

Júlia

Susan Mallery

A Merkúr retrográdban

Emma Darcey

Öt plusz egy esküvő

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Mallery Inc., 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A Júlia 807. eredeti címe: *The Unexpected Millionaire* (Harlequin, Silhouette Desire)

• Magyarra fordította: Bakay Dóra

© Emma Darcy, 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A Júlia 808. eredeti címe: *Ruthless Billionaire, Forbidden Baby*
(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• Magyarra fordította: Lázár Noémi

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 807-808. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-912-9

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Susan Mallery

A Merkúr retrográdban

1. FEJEZET

Körülbelül nyolc másodperc alatt jött rá Wilma Anastasia Nelson, hogy a tervének van egy gyenge pontja. Azért utazott III. Ted Aston birtokára, hogy jól kioassa azt a ravasz és alattomos gazembert. De még soha nem találkozott személyesen a férfival, így nem tudta pontosan, hogy néz ki. Persze volt azért némi halvány elképzelése arról, hogy festhet. Nyilván magas, vonzó, sötét hajú, kék szemű és gazdag, mint az unokatestvére.

Miért is nem gondolt arra, hogy megnézzé az interneten a képét?

De ha az az undorító Ted Aston sötét hajú, akkor ki ez a szőke pasi, aki itt áll előtte?

– Ó, helló! – Wilma rámosolygott a férfira, aki kinyitotta neki a bejárati ajtót. Remélte, hogy nem tűnik annyira zavartnak, mint amilyennek érzi magát. – Teddel szeretnék beszélni. Ez az ő háza, ugye? A nővérem említette, hogy itt lakik, és... – *Mi a fenéért dadog?! – A nővérem ismeri őt – tette hozzá gyorsan.*

A szőke férfi nem lépett félre, hogy beengedje a házba, hanem keresztbe fonta a karját a mellén. Magas volt, zöld szemű, izmos és sportos. Jóképű volt, és megbízható benyomást keltett.

Wilma megrázta a fejét. A küldetésére kell koncentrálnia!

– Nézze – mondta a lehető leghatározottabban, valamint eltökélten, hogy nem hagyja magát megfélemlíteni. – Beszélnem kell Teddel. Valójában sokkal többet szeretnék. Mindent elrontott a nővéremmel! A végén minden rendbe jött, de akkor is... Olyan dühös leszek, ha rágondolok, hogy legszívesebben behúznék neki egyet! És ez a legkevesebb...

A férfi az ajtóban felvonta a szemöldökét, aztán félrehúzta a zakóját.

Wilma elsápadt, amikor meglátta, hogy a férfi pisztolyt hord a hóna alatti tokban. Olyan érzés volt, mintha moziban lenne – csak most tényleg gombóc nőtt a torkában a félelemtől.

– Mi köze van Mr. Astonhoz? – kérdezte az ismeretlen mély hangon, amitől neki a hideg futkosott a hátán.

Szóval nem Ted vagy, gondolta. De ezt már korábban is sejtette.

Valószínűleg az lenne a legbölcsebb, ha most eltűnne. Szeretett volna alaposan elbeszélgetni Teddel, de azt nem akarta, hogy lelőjék.

– Azt hiszem, a reakciója meglehetősen eltúlzott. – Kényszerítette magát, hogy elfordítsa a tekintetét a pisztolyról, és visszanézzon a férfi arcára.

– Ezért kapom a fizetésemet.

– Az a sunyi fickó már bement az irodájába? – kérdezte Wilma. – Hát akkor majd ott elkapom!

– Sehol sem fogja elkapni. Ki maga, és mit akar Mr. Astontól? – A férfi megpróbálta megragadni a karját.

Wilma hirtelen lehajolt, és a magas férfi karja alatt beszaladt a házba.

A hangulata sokat javult. Ha Ted itt van a házban, meg fogja találni!

Végigrohant a nagy előcsarnokon, aztán a hatalmas, nevetségesen magas mennyezetű szobákon. Ez az épület inkább hasonlít egy múzeumra, mint egy otthonra, gondolta, miközben egy újabb folyosóra érve bekukkantott egy dolgozószobának látszó helyiségbe. Hallotta, hogy a fegyveres férfi a sarkon túl mögötte lohol, ezért a fal mentén haladt.

– Ted – kiáltotta, miközben továbbment –, itthon vagy? Gyere ide, te hazug személtáda! Nincs jogod ahhoz, hogy tönkretedd mások életét!

Talán nem épp a megfelelő szavak arra, hogy előcsalja a férfit, de jobbat nem tudott kitalálni.

Amikor Wilma meghallotta a háta mögül, hogy a lépések egyre közelednek, még gyorsabban futott, és hirtelen egy szobában találta magát, ahol csak egyetlen ajtó volt. Pánik fogta el. De aztán észrevett egy függönyt, amely a padlóig ért, és odarohant. Győzelem! – gondolta megkönnyebbülten. A teraszajtó egy hatalmas kertre nézett. Kiszaladt, és gyorsan körülnézett. Néhány lépcsőfok egy szinteltolós kertbe vezetett, amely a versailles-i kertekre emlékeztette a lányt. Mögötte egy kis

erdős rész terület el.

– Állj! – kiáltotta a nagydarab férfi, miközben tovább üldözte.

Vajon már ki is hívta a rendőrséget?

Wilma nem várta meg, hogy kiderüljön, hanem a fák felé rohant. Sajnos a nyílt terep előnyhöz juttatta az üldözőjét. A lány nem ügyelt a kondíciójára, nem edzett rendszeresen, így most egyszerűen kifogyott a szuszából.

Akkor sem fog utolérni! – fogadkozott, miközben levegőért kapkodott. Ha egyszer eléri az erdőt, talán lesz esélye elmenekülni a férfi elől.

Balra kanyarodott, de megbotlott egy fa gyökerében, és elesett.

Egyszerre több dolog is történt. Borzalmas fájdalom nyilallt a bal bokájába, meglátott egy macskát a közeli fa odvában, és közben érezte, hogy valaki hatalmas erővel belécsapódik hátulról. Nem kapott levegőt, és csillagokat látott.

Amikor a hátára fordították, és valaki azt mondta neki, hogy vegyen nagy levegőt, lassanként magához tért.

Ó, az ég szerelmére! Nem akart itt meghalni. Nem most, és nem így.

– Vegyen nagy levegőt! – ismételte meg a férfi. – Minden rendben van.

Hogyan lehetne biztos ebben? Wilma kinyitotta a száját, és nagy levegőt vett. Végre újra képes volt tisztán gondolkodni.

A fegyveres férfi ott ült mellette, és levette a zakóját. A jó hír az volt, hogy most már közvetlen közélről láthatta, milyen izmos, ami lenyűgözte. A rossz hír viszont az, hogy most már a fegyver is előtte volt, és nem lehetett nem tudomást venni róla.

– Ki maga? – kérdezte a pasi. – Valami őrült exbarátnő?

Wilma a könyökére támaszkodott.

– Akkor se randiznék Teddel, ha ő lenne az egyetlen férfi a Földön.

Üldözője fenyegetően felemelte a kezét.

– Ki maga?

– Ó, elnézést... Wilma vagyok. A nővérem Gillian Nelson, Ted unokatestvérének, Ryannek a jegyese. De Ted, az a kis patkány mindent megtett, hogy szétválassza őket. Ezt nem ússza meg szárazon. Nyilván azt hiszi, hogy csak azért, mert gazdag, mindent megtehet... Egyébként maga kicsoda?

– Kane Dennison. Én felelek a biztonságért.

– Úgy érte, itt a házban?

A férfi arc kifejezése megkeményedett.

– Nem, én vagyok a teljes cégbirodalom biztonsági főnöke.

– Ó, értem. Ez megmagyarázza, miért van magánál fegyver. – Wilma felült, és lesöpörte a fűszálakat a pulóveréről. – Nem akarom bántani Tedet. Úgy értem: nézzen rám. Veszélyes benyomást keltek?

Kane oldalra billentette a fejét, mintha a válaszon töprengene.

– Maga alacsony és vézna... szóval nem igazán veszélyes.

Wilma bosszús lett.

– A pulóver miatt van. Olyan nagy, hogy nem látszik, mi van alatta.

– Biztos vagyok benne, hogy nagyon... szexi – felelte mogorván Kane, és a lánynak hirtelen az a benyomása támadt, hogy a férfi szívesebben lenne máshol. – Sajnálom, hogy haragszik Tedre. De nem jelenhet meg csak úgy a házában, és nem fenyegetőzhet. Ez törvényellenes.

– Tényleg? Megszegtem a törvényt? Talán le akar tartóztatni?

– Nem, ha most mindjárt elhagyja a birtokot, és soha többé nem jön vissza.

– De hát beszélnem kell vele!

Kane mosolyra húzta a száját.

– Gondolja, hogy meg tudná ijesztetni?

– Talán. De később is visszajöhetnek...

– Biztos vagyok benne, hogy Ted nagyon örülne magának. Kocsival jött?

– Természetesen.

– Akkor menjünk a kocsijához, és tegyük úgy, mintha mindez meg sem történt volna.

Ez észszerűen hangzott. Akadt azonban egy kis probléma.

– Nem tudom megmozdítani a lábam. – Annyira fáj a bokája, hogy össze kellett szorítania a fogát. – Azt hiszem, eltört a bokám...

Kane motyogott valamit, és lehajolt, hogy megvizsgálhassa a lány lábát. Óvatosan felemelte, és kioldotta a cipőfűzőjét.

Wilma figyelte, ahogy leveszi a cipőjét. Harminchatos lába volt, ami a férfi kezében nagyon kicsinek tűnt.

– Mozgassa a lábujjait – mondta Kane.

A lány megtette, de összerándult a fájdalomtól.

A férfi levette a zokniját, és gondosan vizsgálgatni kezdte a lábát.

– Kificamította a bokáját. Pár napig pihentesse és jegelje, nem lesz semmi gond.

– Honnan tudja?

– Elég sok bokaficamot láttam életemben.

– Sokan vannak a biztonsági szolgálatnál? Akadt dolga kellemetlen emberekkel? – kíváncsiskodott Wilma.

Kane motyogott valami olyasmit, ami így hangzott: „Miért pont velem kellett ennek történnie?” Aztán felállt, és a karjába emelte a lányt.

Amikor Wilmát utoljára karban vitték valahová, hétéves lehetett. A túl sok édességtől rosszul lett a vásárban.

– Mit csinál?! – tiltakozott most hevesen. – Azonnal tegyen le!

– Beviszem, hogy jeget tegyünk a bokájára. Aztán bekötözöm a lábát, és hazajuttatom.

– Tudok vezetni.

– Nem hiszem.

– Azt mondta, nem is olyan nagy ügy – emlékeztette a lány, miközben azon csodálkozott, hogy Kane-nek egyáltalán nem esett nehezére, hogy cipelje.

– Nyilván kisebbfajta sokkot kapott. Nem kellene vezetnie.

Wilmának nem tetszett, hogy parancsolgatnak neki. Különben is, volt min gondolkodnia.

– Otthagytam a földön a cipőmet és a zoknimat. Meg a zakóját is.

– Idehozom, amint a bokáját elintézték.

– Mi lesz a macskával?

Megmentője olyan pillantást vetett rá, amelyből világosan kiderült, hogy kételkedik a józan eszében.

– Azt hiszem, hamarosan szülni fog – tette hozzá Wilma. – Láttam, amikor elestem. Figyeljen, hideg van, nem hagyhatjuk kint azt a macskát. Van odabent egy kartondoboz és néhány régi törölköző? Tudom, hogy a szülés az élet része, meg minden, de rengeteg felfordulással jár.

Kane most egy kapu felé sétált. Wilma megpillantott egy tetszetős, sokablakos faházat, amely tökéletesen illeszkedett a környezetébe.

– Hé, hová visz engem?

– A házamba. Ott van az elsősegélydoboz.

Ez logikusan hangzott.

– Maga is a birtokon lakik?

– Ez a legpraktikusabb megoldás.

– Minden bizonnyal lerövidíti a munkába járás idejét. – Wilma vetett egy pillantást a kertre. – Szép, déli fekvésű. Ide bármit lehet ültetni.

A kertészkedés volt a kedvenc hobbija.

– Ha maga mondja...

Kane a házhoz érve lassan letette a lányt, de továbbra is a dereka köré fonta a karját, hogy megtámassza.

A lány nekidőlt, és hirtelen eszébe jutott, hogy olyan férfi lehet, aki biztonságot tud nyújtani

egy nőnek, bármi történjék is.

Kane kivette a nadrágzsebéből a lakáskulcsot, majd kinyitotta az ajtót, és bevitte Wilmát.

– Ha egy pár lennénk, ez most egy csodálatos, romantikus jelenet lehetne – mondta sóhajtva a lány. – Nem tehetnénk úgy, mintha...?

– Mintha egy pár lennénk? Nem.

– De hát megsérültem! Meghalhatnék, és az a maga hibája lenne. Vagy talán házas, azért nem megy bele a játékba?

Kane letette őt a kandalló előtti karosszékre, és kificamodott lábát egy párnázott zsámolyra helyezte.

– Minden a maga hibája, mert beszökött. Egyébként pedig nem vagyok házas. Ne mozduljon! – Azzal eltűnt a szomszéd helyiségben.

Wilma sejtette, hogy ott van a konyha. A tekintete most körbejárta a szobát. Tetszett neki a magas mennyezet és a berendezés meleg földszínei. A ház nagyobb volt, mint amire számított, mégis otthonos. Azért ráférne néhány szép, cserepes növény.

A mellette lévő asztalon egy Közel-Keletről szóló könyv feküdt, az előtte lévő dohányzóasztalt pedig számos pénzügyi magazin borította. Érdekes olvasmány egy biztonsági vezetőnek...

– Kér egy fagyit? – kiáltott be Kane a konyhából.

– Igen. És ne felejtse el a macska dobozát!

– Ide nem jön semmiféle macska!

– Dehogyanem! Túl hideg van odakint. Még ha az anyamacska ki is bírná, mi lesz a kiscicákkal? Nem hagyhatjuk őket ott kint meghalni!

Tényleg van itt egy macska, állapította meg Kane rosszkedvűen, miközben a faodúba bámult. Nem is egy...

Sovány, szürkésfehér bundájú anyamacskát látott, három apró cicával. Kóbor állat, gondolta, és azon tűnődött, mivel érdemelte ki mindezt.

Igyekezett mindig helyesen cselekedni, és arra vágyott, hogy békén hagyják. Legtöbbször teljesült is a kívánsága. Egészen a mai napig.

Semmit sem tudott a háziállatokról, de azt még ő is tudta, hogy a macskáknak vannak karmaik és fogaik. Ez a macska azonban nemrég adott életet három kiscicának, tehát valószínűleg gyenge, és ezért hajlandó együttműködni vele. De nyilván mindenáron meg akarja védeni az utódait.

Akárhogy is, valószínűleg vér fog folyni – és ez az ő vére lesz.

Kane benyúlt az üreges fatörzsbe, és megragadta az első cicát. Az anyamacska rábámult, és a kezére tette a mancsát. Amikor megpróbálta felemelni az apró cicát, az anya, ahogy arra számított is, kimeresztette a karmait.

– Nézd, be kell vinnem téged és a kiscicákat. Tudom, hogy éhesek és fáradtak vagytok.

A macska pislogott, és behúzta a karmait.

A férfi egyenként felvette a kölyköket, és a dobozba tett törülközőre helyezte őket. Aztán az anya után nyúlt. Az fűjt egyet, majd kecsesen ráugrott a törülközőre, és lefeküdt a kicsinyei mellé.

Miután Kane összeszedte a zakót, Wilma edzőcipőjét és zokniját, fogta a dobozt is, és visszasétált a házba.

Nem ígylt volna alakulnia ennek a napnak.

Csendes élete volt. Szerette az otthonát – félreeső helyen állt, és nemigen jöttek látogatók. A magány volt a barátja, nem volt szüksége senki másra. Vajon miért volt az a nyugtalanító érzése, hogy mostantól minden megváltozik?

Wilma épp telefonált, amikor visszaért.

– Mennem kell – mondta, amikor meglátta a férfit. – Visszajött az anyamacskával és a cicáival. Igen ... Nem, ez nagyszerű! Köszönöm, Marina. Nagyra értékelem.

Kane letette a dobozt a kandalló mellé.

– Kinek telefonált?

– Felhívtam a hűgomat. Hoz majd macskaeledelt és egy zacskó macskaalmot. Megkértem, hogy

hívja fel anyánkat, és mondja el neki, mi történt. Ez azt jelenti, hogy Greenberg doktor valószínűleg itt akar majd megvizsgálni.

– Van orvosuk, aki házhoz megy?

– Anyukám évek óta dolgozik neki. Remek ember. – Wilma az órájára nézett. – Két-három óra, és mindent elintézzünk. De ha el kell mennie, nem tartom fel.

Mintha egyedül hagyhatná ezt a nőt a házában!

– Ma már itthon maradhatok.

– Akkor minden rendben.

Úgy mosolyog, mintha mindez normális lenne, gondolta Kane.

– Nem ronthat csak így be az életembe! Ki a fene vagy te? – kérdezte.

– Gillian húga. Már mondtam neked.

– Miért nem dolgozol?

– Ó, én is otthon dolgozom – válaszolta Wilma. – Karikaturista vagyok, és saját képregénysorozatom van. Akad itt valami ennivaló? Éhen halok.

Kane nem sok élelmiszert tartott a házban. Kényelmesebbnek találta, ha útközben vesz magának valami ennivalót, aztán itthon elfogyasztja. De azért valószínűleg akad valami a konyhaszekrényben.

– Majd megnézem.

– Csak semmi húst! Vegetáriánus vagyok.

– Hát persze hogy az vagy – morogta Kane.

Kotorászni kezdett a majdnem üres konyhaszekrényben, és talált egy tonhalkonzervet. Miután kinyitotta, a tartalmát egy tányérra rakta, és letette a padlóra. A macska azonnal rávetette magát.

– Biztos nagyon éhes lehetett.

Kane felnézett, és látta, hogy Wilma fél lábon áll az ajtóban, és a keretbe kapaszkodik.

– Szegénykém! Teljesen egyedül a világban. A kiscicák apja nem vette a fáradságot, hogy vele maradjon. Ez annyira jellemző! Jól tükrözi az emberi viszonyokat.

Kane megdörzsölte a halántékát, hogy elűzze kezdődő fejfájását.

– Le kellene ülnöd és jegelned a bokádat.

– Már átfáztam a jégtől. Van egy kis teád?

A férfi azt akarta válaszolni, hogy ez nem a Four Seasons Hotel konyhája, és hogy neki nincs teája. A nőnek hálásnak kellene lennie, mert nem hagyta őt meg a hülye macskákat odakint, ahol megfagynának.

Volt valami Wilma kék szemében, ami elgondolkodtatta. Olyasvalaki lehet, aki a legjobbat várja el az emberektől, és teljes mértékben megbízik bennük. Kane nagy összegbe fogadott volna, hogy gyakran elárulták.

– Nincs teám – válaszolta egyszerűen.

A lány bólintott.

– Nem vagy az a teázós típus, ugye? Ahhoz túl macsó vagy. És úgy tűnik, tényleg nincs nő az életedben.

– Tönkretetted a napomat, és megfenyegetted a főnökömet. Elfutottál előlem, aztán engem hibáztattál, mert közben megbotlottál, és most megkérdőjelezted az én... az én...

– Megkérdőjelezem a férfiasságodat? – fejezte be a mondatot Wilma udvariasan. – Felbosszantalak? Időnként előfordul. Próbálok visszafogni magam. Néha mégis megtörténik, anélkül hogy észrevenném.

– Éppen most történt meg – mondta Kane szárazon.

– Akkor abba hagyom. Segítenél visszaülni a fotelba?

– Naná.

– Köszö. – Wilma megfordult, és az ajtókeretbe kapaszkodott, mert majdnem elvesztette az egyensúlyát.

Kane káromkodott egyet, aztán odament hozzá, és a karjába vette.

– Csak a vérvesztésé miatti gyengeség... – Wilma a férfi vállára hajtotta a fejét. – Mindjárt rendbe jövök.

- Különösen, hogy egyáltalán nem is vesztettél vért.
- De veszthettem volna.

Kane kissé elfordította a fejét, és ránézett. Hirtelen észrevette, milyen közel van a lány szája az övéhez. Erős késztetést érzett, hogy megcsókolja. Csak egy pillanatra, hogy megtudja, milyen érzés, és milyen az ajka íze.

Tudta, hogy nem szabadna ezt tennie. Csak fájdalmat okozna neki – hiszen ez egyszerűen elkerülhetetlen.

Ennek ellenére kísértésbe esett.

– Nem bánom – suttogta Wilma. – Tudom, hogy nem vagyok az eseted, de nem mondanám el senkinek.

Kane nem tudta, miről zagyvál a lány, és nem is érdekelte. Egyszer az életben olyat akart tenni, amiről tudta, hogy nem szabad.

Egyszerűen megcsókolta.

2. FEJEZET

Kane úgy csókolta Wilmát, hogy a lánynak elállt tőle a lélegzete.

Nem igazán tudta megmondani, miért volt annyira más, mint az összes többi, amit eddig kapott. Kane olyan gyengéden csókolta, hogy mindent meg akart adni neki. Átkarolta a férfi nyakát, és belekapaszkodott. Közel akart lenni hozzá.

Kane elmélyítette a csókot, mire forró hullám söpört végig a lány testén. Megremegett a vágytól, és ha a saját lábán állt volna, megroggyant volna a térdre. A férfinak kávé- és valami egzotikus íze volt.

Wilma olyan lelkesedéssel viszonzta a csókot, hogy zavarba kellett volna jönnie tőle. De mivel feltételezte, hogy ez csak egyszeri alkalom, félretette a fenntartásait. Többet akart, és érezte, hogy a vágy eluralkodik a testén.

Végül Kane felemelte a fejét, és ránézett. Szeme elsötétült a szenvedélytől, és az arcára volt írva a sóvárgás.

– Le akarsz feküdni velem? – Wilma olyan kellemesen meglepődött, hogy majdnem újra megcsókolta a férfit.

A férfi motyogott valamit, és visszavitte a lányt a nappaliban lévő fotelba.

– Nem fogunk szexelni.

– Ó, tudom. Nem is ismerlek, úgyhogy ez kicsit merésznek tűnne.

Kane megrázta a fejét.

– Nem rohanhatunk fejjel a falnak.

– Húha! Olyan édes vagy, amikor visszafogod magad!

– Nem vagyok aranyos. Igazi szemétláda vagyok.

A lány azonban elmosolyodott.

– Bearanyoztad a napomat. A férfiak általában sosem kívánnak meg. Legalábbis nem igazán.

Kane kéjesen végignézett rajta. Wilma gyanította, hogy meg kellene sértődnie, amiért a férfi ilyen leplezetlenül méregeti. De az igazság az, hogy izgalmasnak találta a dolgot.

– Hidd el, a férfiak vágnak rád. Csak nem veszed észre.

– Nem, nem hinném. Én amolyan melegszívű, gondoskodó típusú lány vagyok, aki befogadja a hajléktalanokat... na jó, nem a szó szoros értelmében. Úgy értem, megmentem őket. Tudod, gondoskodom a pasikról, aztán ők továbbállnak. De soha nem az a helyzet, hogy... szóval tudod...

– ...lefekéüdnének veled? – Kane nem köntörfalazott.

Wilma megvonta a vállát.

– Ez már csak így megy.

Az volt a sorsa, hogy megvigasztalja a férfiakat, aztán hagyja, hogy a saját útjukat járják. De néha azt kívánta, bárcsak másként tekintenének rá, mint jóbarátra.

– Akkor rendben. Nincs szükségem megmentőre.

Wilma nem volt biztos benne, hogy hihet-e neki. De kész volt arra, hogy egyelőre annyiban hagyja a dolgot.

– Jól nézel ki, és olyan erős vagy – mondta sóhajtva. – De egyáltalán nem az esetem.

– Jó tudni – mondta Kane szárazon.

– Nem bánám, ha újra megcsókolnál...

– Bár ez ellenállhatatlan ajánlatnak tűnik, inkább keresek neked valami ennivalót.

Bement a konyhába, és Wilma hallotta, ahogy kinyitja a szekrényajtókat.

Az anyamacskára pillantott, aki a kicsinyeit nyalogatta.

– Szerintem boldogok lesztek itt – suttogta. – Kane kedves ember. Jó gazdi lesz belőle.

Persze előbb rá kell vennie, hogy tartsa meg a cicákat.

Ekkor kopogtak a bejárati ajtón.

A férfi odament, és kinyitotta.

– Igen?

– Marina Nelson vagyok, és azért jöttem, hogy vigyázzak a nővéremre. – A lány egy táskát nyomott a kezébe. – Van még több cucc is a kocsiban.

Wilma odabentről intett a húgának.

– Hát eljöttél!

– Persze. Azt mondtad, elestél, és eltörhetett a bokád.

– Marinát hívtam, mert tudtam, hogy ma otthon van – mondta Wilma Kane-nek. – Gilliannek dolgoznia kell. Félreállnál, hogy a húgom bejöhessen?

– Még mindig nem döntöttem el.

– Csak el kell jönnöd mellette – magyarázta Wilma a húgának.

Marina megrázta a fejét.

– Erősnek tűnik...

Wilma már kinyitotta a száját, hogy azt mondja, Kane egyáltalán nem olyan kemény, mint amilyennek látszik. És hogy fantasztikusan csókol. De aztán meggondolta magát. Ezt az információt talán jobb, ha megtartja magának.

– Hasonlítotok egymásra – jegyezte meg Kane.

Wilma felsóhajtott.

– Mindhárman ugyanazoktól kaptuk a génjeinket. Most már beengeded Marinát?

– Van más választásom?

– Ha most elmegyek, erősítéssel jövök vissza – figyelmeztette Marina.

– Hát jó, legyen. – A férfi félreállt.

A lány elsétált mellette, odasietett a fotelhoz, és megölelte Wilmát.

– Mi történt? Mit keresel itt? És mi van a lábaddal? Mondj el mindent az elejétől kezdve!

Kane kivitte a táskát a konyhába, aztán visszament a kocsihoz.

– Egyszerűen nem tudtam elfelejteni, mit művelt Ted – kezdte Wilma. – Egyre dühösebb lettem. És amikor ma reggel felébredtem, egyszerűen már nem bírtam tovább.

Marina csodálkozva nézett rá.

– Csak azt ne mondd, hogy azért jöttél ide, hogy beszélj a fejével.

– De, pontosan így volt – felelte Kane, aki szatyrokkal megrakodva tért vissza a házba. – Van még valami a csomagtartóban?

– Nem, csak a hátsó ülésre pakoltam. Köszönöm.

A férfi motyogott valamit, amit nem értettek, és eltűnt a konyhában.

Wilma utánanézett. Soha nem tartozott azok közé a nők közé, akik a férfiak fenekét nézegetik, de ilyen pompás hátsót még nem látott.

A húga türelmetlen lett.

– Wilma!

– Tessék? Ó, bocsánat! Azért jöttem ide, hogy Teddel beszéljek. Majdnem sikerült szétválasztania Gilliant és Ryant. Már a gondolattól is rosszul vagyok, hogy megpróbálta! Úgy értem, mit képzelsz magáról? Aztán itt van az a millió dolláros dolog... Én mondom neked, ez a fickó annyira öntelt, hogy azt hiszi, alig várjuk, hogy találkozzunk vele. Szívesen adnék neki leckét szerénységből.

– Ahhoz képest, hogy valóságos Teréz anyának állítottad be magad, meglepően erőszakos vagy! – kiabált be Kane a konyhából.

– Nem vagyok erőszakos. Nem én voltam az, aki fegyverrel hadonászott. Ha már itt tartunk, hol a pisztoly?

– Biztonságos helyen, ahol nem férsz hozzá.

Marina szeme elkerekedett.

– Fegyvere van?

– Igen, de ne aggódj miatta! – nyugtatta meg Wilma a húgát. – Amikor idejöttem, Kane nyitott nekem ajtót Ted házában. Gondolom, azt hitte, fenyegetést jelentek, mert megpróbált leszerelni.

– Hogyan?

– Kane felel Ted és Ryan cégének biztonsági részlegéért. Ami a munkáját illeti, vigyáznod kell, mit mondasz. Nagyon érzékeny leszel, ha arra célsz, hogy szimpla testőr.

– Nem vagyok érzékeny! – kiáltotta be Kane.

Wilma előrehajolt.

– De, tényleg az – mondta sűgva. – Oké, szóval Kane megpróbált elkapni. Végigrohantam az egész házban, de aztán majdnem utolért odakint a kertben. Aztán megbotlottam. Amikor elestem, nemcsak a bokám sérült meg, hanem azt is láttam, hogy egy macska éppen kiscicákat hoz a világra. És most itt vagyunk.

– Nem tudom, hogy nevessek-e vagy sírjak – sóhajtotta Marina. – Ilyesmire csak te vagy képes, Wilma.

Kane kijött a konyhából. Egy alomtálcát tartott a kezében.

– Ez az, amire gondolk?

– Igen, ez egy alomtálca – erősítette meg Marina. – Biológiaiilag lebomló. Szuper, nem igaz?

– Nagyon szuper. Köszönöm. Mit gondolsz, hova tegyük?

Marina körülnézett a nappaliban.

– Valahová, ahol a macska nem érzi magát szem előtt.

Kane a nőkről az alomtálcára bámult, majd vissza. Mi a fene történt itt? Mikor vesztette el az irányítást az élete felett?

– Majd találok neki helyet – mondta Marina, és elvette tőle a tálcát. – Talán túl sok ez neked egyszerre. Valószínűleg szükséged van egy kis időre, hogy magadhoz térj.

– Volt egy kis lapát a csomagban a tálca mellett? – kérdezte Wilma a férfitől, mert a hűga már szemlére indult a lakásban. – Mindig kéznél kell lennie egy tekerics papírtörölővel együtt.

Kane már éppen meg akarta kérdezni, hogy miért, de sikerült megállnia.

– A macska tudni fogja, hogyan kell használni az almot, ugye?

– Ó, persze. Megmutatjuk neki, hol van a tálca.

Marina visszatért.

– A második hálószoba melletti fürdőszoba jó választásnak tűnt. Oda tettem a tálcát. – A nővérehez hajolt, és halkabbra fogta a hangját. – Nem úgy tűnik, mintha rendszeresen itt tartózkodna egy nő. Ez is valami.

Kane felháborodott, amiért a nők látszólag teljesen figyelmen kívül hagyták.

– Ne beszéljete rólam úgy, mintha itt sem lennék!

Wilma rámosolygott a hűgára.

– Ne aggódj miatta.

– De a férfiakkal kapcsolatos tapasztalataidat figyelembe véve... – ellenkezett Marina.

– Szerintem ő más.

– Még mindig itt állok! – szűlt közbe Kane.

– Megetethetnéd a macskát – mondta neki Wilma. – Valószínűleg jobban fogod érezni magad a konyhában, amíg mi kibeszélünk a hátad mögött.

Kane visszavonult. Közben azon tűnődött, mi is történt valójában. Ma reggel még minden teljesen a megszokott rendben zajlott, de azóta kész katasztrófa lett az élete. Pedig egyáltalán nem vágyott társaságra.

Elkezdte kipakolni a táskákat. Volt bennük macskakonzerv, egy nagy zacskó szárazeledel és három etetőtál. Az egyik tálba vizet öntött, a másikba pedig szárazeledelt. Az anyamacska nem sokkal később besurrant a konyhába, és felfalta az összes ételt. Amikor a férfi kinyitott egy konzervet, annak a tartalmát is elfogyasztotta.

Kane kipakolta a többi szatyrot is. Marina kenyeret, mézet, fagyasztott levest, kekszet, almát, körtét, szappant és egy olyan magazin legújabb számát csomagolta el, amely arról tájékoztatta az olvasóit, mit pletykálnak a különböző hírességekről.

Azt hiszi talán, hogy a nővére össze fog költözni vele?

Észrevette, hogy valami súrolja a lábát, és azt látta, hogy a macska nekidörgölőzik. Az állat felnézett rá, és dorombolni kezdett. Kane zavarba jött, és kissé furán érezte magát, amikor lehajolt

a macskához, és megsimogatta a fejét. Az még hangosabban dorombolt. Kane-nek sosem volt háziállata. Különbösen is, az, hogy gondoskods valakiről, csak kiszolgáltatottá tesz. A hadseregben volt néhány férfi, aki kutyát tartott. De ő soha nem próbálkozott ezzel.

Hallotta, hogy Wilma és Marina beszélgetnek egymással a nappaliban. Szerencsére nem értette, miről van szó.

Mi lesz most? Hová menjen? Bár ez volt az otthona, hirtelen olyan érzése támadt, mintha nem ide tartozna.

Újabb kopogás hallatszott, és mielőtt bármit is mondhatott volna, Marina szólt, hogy kinyitja.

Kane látta, amint egy nő lép be, mellette egy ötvenes éveiben járó férfival. A nő a lányok idősebb kiadása volt.

– Anya, nem kellett volna idejönnöd! – mondta neki Wilma. – Jól vagyok.

Az asszony átnyújtott Marinának egy tálat, majd odament Wilmához.

– De hát megsérültél! Hagynom kellene, hogy szenvedj?

– Ó, anya!

A férfi odalépett Kane-hez, és bemutatkozott.

– Dr. David Greenberg vagyok, a család barátja.

– Kane Dennison. – Kezet ráztak.

Aztán az orvos odament a kanapéhoz.

– Jól van, Wilma, hadd nézzem meg a bokádat.

Marina az anyja karjára tette a kezét.

– Ő itt Kane, anya.

Az idősebb nő rámosolygott.

– Jó napot, Naomi Nelson vagyok. Wilma azt mondta, hogy maga cipelte ide, és ezzel megmentette az életét.

A férfi nem tudta, hogy ez lenyűgözze-e vagy feldühítse.

– Nem hiszem, hogy veszélyben volt az élete – jegyezte meg szárazon.

– Anya, ott vannak a cicák! – mondta Wilma, és a dobozra mutatott.

– Ó, még csak most születtek?

Amíg Naomi megcsodálta a cicákat, Marina azt mondta, hogy beteszi az ételt a hűtőbe. Kane közben figyelte, ahogy az orvos megvizsgálja Wilma bokáját.

– Itt fáj? – kérdezte dr. Greenberg, miközben megmozdította a lány lábát. – És itt?

Miután az orvos befejezte a vizsgálatot, megveregette Wilma térdét.

– Túl fogod élni. Ez csak egy ficam. A duzzanat a következő két napban le fog lohadni. Folytasd a jegelést, és pihenj. Reggelre jobban leszel.

Kotorászott egy kicsit az orvosi táskájában, és átnyújtott neki egy csomag tablettát.

– Ez segíteni fog a fájdalom ellen. Vegyél be egyet most, és holnapig eszedbe se jusson vezetni.

– Nagyon kedves tőled, köszönöm. – Wilma elmosolyodott.

A férfi fölé hajolt, és megpuszilta.

– Máskor vigyázz jobban! Most vissza kell mennem a rendelőbe.

Miután a doktor távozott, Naomi és Marina ide-oda szaladgált: vizet hoztak Wilmának, hogy bevehesse a piruláját, jeget és ennielót vittek be neki a konyhából.

Kane a háttérben maradt, és figyelte, milyen otthonosan mozognak.

Amikor Marina végül elment, Naomi intett neki, hogy menjen vele a konyhába.

– Köszönjük szépen a segítségét. Sajnálom, hogy így magára támadtunk.

– Nem számít – válaszolta Kane.

– Csak összekolom Wilma holmiját, aztán hazaviszem.

Kane alaposan szemügyre vette Naomit. Ötvenöt körüli lehetett, és fittnek tűnt. De kizárt, hogy képes lenne felemelni a lányát.

– Majd én segítek – mondta.

– Ó! – Naomi döbönt arcot vágott. – Erre nem is gondoltam! Biztos, hogy nem tud ráneheznedni a lábára. Sántítva tud járni?

– Nem. Ne aggódjon, majd holnap hazaviszem.
– Ha biztos benne... – Naomi a karórájára nézett, és a férfi tudta, hogy arra gondol: vissza kell mennie dolgozni.

– Kérdezze meg Wilmát, egyetért-e ezzel a megoldással.

Naomi bólintott, majd visszament a nappaliba.

Kane követte, és hallgatta az anya és lánya közötti beszélgetést.

– Nem lesz semmi bajom, menj nyugodtan – mondta Wilma az anyjának, és ránézett a férfitra. Kék szeme vidáman csillogott.

Naomi megölelte a lányát, aztán kezét nyújtott Kane-nek.

– Nem is tudom, hogyan köszönjem meg.

– Nem gond.

– Sok szerencsét a cicákhoz!

– Sajnálom, hogy mindannyian idecsődültek – mondta Wilma, amikor ismét kettesben maradtak.

– Te hívtad meg őket. Szóval nem sajnálod.

– Oké. Talán. Tudod, meg kellett bizonyosodniuk róla, hogy nem fogok meghalni.

– A bokaficam ritkán halálos.

– Legalább hoztak valami ennivalót. – Wilma elmosolyodott. – Szeretsz enni, ugye?

– Honnan tudod?

– Férfi vagy. A férfiak szeretik a hasukat.

– Ahogy a macskák is...

– Kár, hogy nem vihetem haza a cicákat. A háziállatokat nem engedélyezik abban az épületben, ahol lakom. Ez az egyik oka, hogy ott béreltem lakást. Ha megmentenék egy macskát, hamarosan az összeset meg akarnám menteni. Aztán a kutyákat és a madarakat is... És annak katasztrófa lenne a vége.

Kane-nek ritkán fáj a feje. De most úgy érezte, majd szétrobban.

– Nem fogom megtartani a macskát.

– Muszáj! – ellenkezett Wilma. – A cicák még túl kicsik. Melegre van szükségük. Ó, van egy meleg vizes palackod, amit betehetnél a dobozba? Az nagyszerű lenne.

– Nem erre valók az állatmenhelyek?

– Ott épp elég kóbor állat van már. Ennek a macskának pedig már van otthona.

– Nem, nincs.

Wilma tágra nyílt szemmel bámult rá.

Kane tudta, hogy manipulálják, de azt is tudta, hogy nem fog engedni.

– Semmi közöm ezekhez a macskákhoz – mondta határozottan.

– De ez gonoszság!

A lány kék szeme elsötétült a csalódottságtól, és a teste mintha összezsugorodott volna a fotelban.

– Rendben. Csak pakolj össze mindent a macskáknak. Majd kitalálok valamit – mondta Wilma.

Mi a fenéért érdeklí, mit gondol róla ez a nő? Annak az átkozott macskának semmi keresnivalója az otthonában, gondolta, miközben bement a konyhába, hogy rendet rakjon. Mire visszatért a nappaliba, Wilma már aludt. Fejét a karfára hajtotta, és hosszú, szőke haja éles kontrasztot alkotott a fekete bőrhuzattal. Egyik lábát felhúzta, a másikat, amelyre a bokájánál jeget tett, még mindig a zsámolyon nyugtatta.

– Ébren vagy, Wilma? – kérdezte halkán Kane.

A lány nem mozdult. A fájdalomcsillapító tehát hatott. Nem csoda, hogy az orvos azt mondta, hogy a tabletta bevétele után ne vezessen.

A szobában csend volt. A macska halk dorombolásán és a saját szívverésén kívül Kane egyetlen hangot sem hallott.

Amikor Wilma felébredt, fogalma sem volt, hol van. Hirtelen pánikba esett. De aztán eszébe jutott Kane meg a macska, és feltételezte, hogy még mindig a férfi házában van.

Gyors pillantást vetett az éjjeliszekrényen lévő ébresztőórára. Már majdnem éjfél volt. A tabletta

néhány órára kiütötte.

Felült és körülnézett. A szomszédos fürdőszoba halvány fényében ki tudta venni a bútorok körvonalait, beleértve az ágyat is, amelyben aludt. Ez a vendégszoba, gondolta, amikor rájött, hogy az ágy nem túl széles, és a bútorok is jellegtelenekek.

Kár... Igazán nem bánta volna, ha Kane ágyában ébred – vele együtt.

Elmosolyodott a gondolatra, majd lenézett magára. Csak a cipője hiányzott, egyébként teljesen fel volt öltözve. Kane úriembernek bizonyult.

Wilma felsóhajtott. Volt valami Kane-ben, aminek valahogy nem tudott ellenállni. Talán mert biztonságban érezte magát, amikor vele volt. Mintha semmi rossz nem történhetne, amíg ott van, hogy megvédje.

Kikelt az ágyból, és óvatosan felállt. A bokája már sokkal jobban volt, de még mindig fájt. Bicegve ugyan, de már tudott járni.

Kiment a fürdőszobába, ahol új fogkefe és fogkrém várta. Megmosta az arcát és a fogát.

Aztán megkereste a házigazdáját.

Kane a nappaliban ült, és olvasott. Felnézett, amikor Wilma belépett.

– Sajnálom – mondta a lány –, de a fájdalomcsillapító kiütött.

– Észrevettem.

– Te tettél ágyba?

– Igen.

– Észre se vettem.

– Nyilvánvalóan.

– Nem vetköztetted le.

– Úriember vagyok.

– Igaz.

Kane halvány mosolyra húzta a száját.

– Le kellett volna vetköztetnem, és lecsapnom rád, amíg eszméletlen voltál?

– Természetesen nem. Csak...

A férfi felállt, és odament hozzá. Most már nem tűnt szórakozottnak, hanem veszélyesnek, mint egy ragadozó. Zöld szeme úgy csillogott, mint egy párducé.

– Kockázatos játékot játszol. Semmit sem tudsz rólam.

Ez igaz volt. A lánynak azt súgta a józan esze, hogy vonuljon vissza, tűnjön el a vendégszobában, és zárja be maga mögött az ajtót. Csakhogy Kane ma délután megkívánta őt, és neki eszébe jutott, hogy ez milyen ritkaságszámba megy.

Kane az ujjával hátrasimított egy hajtincset a lány homlokából.

– Mint a selyem – motyogta.

És a tekintetében megint ott volt az a tűz, amelyet Wilma olyan bizsergetőnek és izgalmasnak talált. Érezte a forróságot kettejük között, amely oly sokat ígért, és arra csábította, hogy elfelejtsen mindent, és vállalja a kockázatot.

3. FEJEZET

– Nem értem – mondta Wilma. – Nem is vagyok az eseted.

– Ezt már korábban is mondtad. Honnan tudod?

– Onnan, hogy nem vagyok senkinek sem az esete.

Kane megrázta a fejét.

– Ezt nem hiszem.

– Pedig igaz. Mindig én vagyok a legjobb barát, akiben a férfiak megbíznak. De semmi több.

– Én nem bízom meg senkiben – közölte vele Kane.

– Ez nagyon egészségtelen. Ha nem vagy egyedül a problémáiddal, jobban meg tudod oldani őket.

– Honnan tudod?

– Egy magazinban olvastam. Sokat lehet tanulni belőlük.

Kane le sem vette a szemét Wilma arcáról.

– Menj vissza aludni. Reggel hazaviszlek.

De a lány nem akarta, hogy ágyba küldjék, mint egy gyereket.

– Te hol fogsz aludni?

– Tiéd a vendégszoba. Nekem van saját ágyam.

– Nem gondoltam komolyan. Csak flörtöltem veled, érted? Nem lenne jó, ha vennéd a lapot?

Kane villámgyorsan odalépett hozzá. Egyik kezét a derekára tette, a másikkal pedig végigsimított a haján. Végül magához húzta a lányt, hogy a testük összeérjen.

Wilmának az volt az érzése, hogy a férfi meg akarja félemlíteni, de ő nem félt tőle.

– Tudom, hogy nem fogsz bántani – suttozta.

– A feltétlen bizalmad ostoba és helytelen. Honnan tudod, mit fogok tenni? – A férfi lehajtotta a fejét, és keményen, forrón megcsókolta.

Wilma átkarolta a nyakát, és szenvedélyesen viszonzta a csókot. Aztán Kane még erősebben magához húzta, és ő készségesen engedett neki. A férfi hátrahajtotta a lány fejét, és mélyen a szemébe nézett.

– Veszélyes vagyok, és nem játszadózom – mondta. – Figyelmeztetek: nem olyan fickó vagyok, akivel ki akarsz kezdeni. Nem vagyok kedves. Nem hívlak fel másnap, és nem akarok egy éjszakánál többet. Nem tudsz jobbat tenni, megváltoztatni vagy meggyógyítani. Teljesen ismeretlen területen jársz. Egyszerűen nem tudsz rólam eleget ahhoz, hogy itt maradj. El kellene menekülnöd. Higgy nekem.

A szavaitól Wilma megremegett.

– Nem félek tőled. – Elmosolyodott, és végigsimított a férfi ajkán. – Egyetérték veled abban, hogy kemény fickó vagy, és valószínűleg sok nőt elijesztesz. De Kane, megmentettél engem és a cicákat, és kedves voltál anyámmal meg a húgommal! Amikor lefektettél, eszedbe sem jutott, hogy kihasználd a helyzetet.

A férfi lehunyta a szemét, és felnyögött.

– Lehetetlen vagy!

– Ezt már hallottam.

– Ellenállhatatlan vagy.

Wilma felkiáltott:

– Ez újdonság! Elmondanád még egyszer?

Kane nekidöntötte a lányt a falnak. Wilma érezte a férfi testét a sajátján, és rájött, mennyire felizgatta.

– Akarlak – mondta halkán a férfi. – De őrült vagy, ha belemész. Ez nem egy szórakoztató utazás. Ha bármit is vársz tőlem utána, sérülni fogsz. A választás a tiéd.